

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.218/2024/28.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2024. november 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére, tizennegyedik életévét be nem töltött, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. február 22. napján kihirdetett 14.B.93/2022/77. számú ítéletét Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

Az Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 13 (tizenhárom) év fegyházbüntetésre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 I. rendű vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a vádlottak 2021. március 23. napjától 2021. március 24. napjáig voltak őrizetben.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. r. vádlott köteles 16.800.- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint megfizetésére, míg a fennmaradó 18.000.- (tizennyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. február 22. napján kihirdetett 14.B.93/2022/77. számú ítéletével Terhelt1 I. rendű vádlottat, mint többszörös visszaesőt bűnösnek mondta ki tártettesként elkövetett emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d), f), i) és j) pont], tártettesként elkövetett rongálás büntettének kísérletében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] és rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont], ezért őt – halmazati büntetésül – 20 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki tártettesként elkövetett emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d), f), i) és j) pont], tártettesként elkövetett rongálás büntettének kísérletében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] és rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont], ezért őt – halmazati büntetésül – 15 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. rendű vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az Terhelt2 II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelkekről és a felmerült bűnügyi költségről.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész a kihirdetett ítéletet mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette. Terhelt1 I. rendű vádlott a minősítés miatt, valamint enyhítés céljából, míg védője elsősorban felmentésért, illetve eltérő jogi minősítésben történő bűnösség kimondása érdekében, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést. Terhelt2 II. rendű vádlott és védője pedig az ítélet valamennyi rendelkezése ellen teljes körű fellebbezést jelentett be, és a büntetés enyhítéséért is fellebbezett.

[3] Az I. rendű vádlott védője az elsődlegesen felmentésre, illetve eltérő jogi minősítésben történő bűnösség kimondására irányuló fellebbezésének indokolása körében kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem állapítható meg az, hogy az I. rendű vádlott elkövette a minősített emberölés büntettének kísérletét, ezért elsődlegesen azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és Terhelt1 I. rendű vádlottat az ellene emelt emberölés büntettének kísérlete vádjá alól mentse fel és állapítsa meg, hogy az I. rendű vádlott cselekménye eltérően, felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetteként minősül. Tekintettel arra, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott a rongálási cselekmények tekintetében elismerte a felelősségét, így a védői fellebbezés kizárólag az emberölés büntettének kísérlete kapcsán támadta az elsőfokú ítéletet. A védő álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság valóban széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, és eljárási szabályt nem sértett, azonban a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is helytelenül értékelte, továbbá a beszerzett bizonyítékok alapján tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Kifejtette, hogy a cselekmény felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetteként történő minősítését indokolja az a körülmény, hogy az I. rendű vádlott a sértettek házához felfegyverkezve, Molotov-koktéllal ment, cselekménye erőszakos jellegű volt, azonban szándéka inkább riadalmokeltésre, megbotránkozás keltésére irányult, ölési szándéka nem volt. A védő érvelése szerint a vádlotti védekezés értékelése alapján az eshetőleges szándék megállapíthatósága is kétséges. Hangsúlyozta, hogy megítélése szerint Terhelt1 I. rendű vádlott releváns és érdemi vallomásai következetesek voltak az eljárásban. A vádlotti szándék és tudattartalom vizsgálatával összefüggésben a védő

beadványában értékelte Tanú1 sértett1, tanú2 és a tanú6 vallomását, amely alapján arra a következtetésre jutott, hogy az a valószínűbb, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott szándéka inkább a félelem és riadalom keltésére, figyelemfelhívásra, a sértettek nyugalmanak megzavarására irányult, ezen a szinten nem lépett túl. Utalt arra is, hogy az alkalmazott eszköz minősége, mennyisége is inkább riadalomkeltésre, figyelemfelkeltésre, ijedtség okozására volt alkalmas, továbbá nem jelent meg az eljárásban olyan tipikus vádlotti nyilatkozat, ami a halál bekövetkeztére utalna. A védői álláspont szerint a tűz nem veszélyeztette közvetlenül olyan mértékben a bent lakókat, amiből az emberölés eshetőleges szándékkal elkövettségére lehetne következtetni, mivel a szükséges oltás előtt mindenki el tudta hagyni a házat. Az oltást nagyon rövid idő alatt elvégezték, égési sérülése senkinek nem keletkezett és ilyen veszély csak a körülmények szerencsétlen fennállása esetén valósulhatott volna meg. A védő hivatkozott a Terhelt1 I. rendű vádlott vonatkozásában elkészült elmeorvos szakértői véleményben foglaltakra is, miszerint védenca érzelmileg labilis, személyiségzavarban szenved, az indulati élet labilitása és az alacsony frusztrációs toleranciája sértettja jellemzi. A pszichológus szakértői véleményben tett megállapításokból levonta azt a következtetést, hogy Terhelt1 I. rendű vádlottnak a személyiségére, a hétköznapi tudására, a dolgokhoz való hozzáállására is figyelemmel, amikor magatartásával elindította azt az okfolyamatot, amely a tűz tovább terjedése esetén később a sértettek halálához vezethetett volna lehetséges következményként, nem számolt. Az enyhítést célzó indítvány körében a védő arra hivatkozott, hogy nyomatékos enyhítő körülmény a vádlott ténybeli beismerése, a vádlott terhére fel nem róható, viszonylag nagyobbnak mondható időmúlás, így a büntetőeljárás kisebb mértékű elhúzódnása is, az egyébként 2 gyermekéről történő gondoskodása (a bv. kártalanításból ténylegesen levontak erre pénzösszeget), a jelentősen megromlott egészségügyi állapota (érszűkület, szívbetegség, stroke elszenvedése), a rongálási kár alacsonyabb mértéke, a rongálással okozott károsszegek megtérülése, a sértettektől való bocsánatkérés, a pszichológus szakértői véleményben szereplő rendkívül nagyfokú büntudat ténye, a vádlott személyiségzavara, illetve a vádlotti megbánás kifejezése. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetéstől eltérő, mérsékelt büntetés is képes elérni a büntetés kiszabásával elérni kívánt célokat.

[4] Az I. r. vádlott is írásban indokolta fellebbezését. Ebben előadta, hogy a 2021. március 5. napján történt italozás közben Frontint és Rivotrit is bevett, miközben unokatestvére, terhelt1 unokaöccse rávette őt és Terhelt2t, hogy ijesszék meg korábbi élettársát, Tanú1 sértett1 Erikát, akit egyébként ő még mindig szeret. Ő úgy tudta, hogy volt élettársa és annak gyereke nem lesznek aznap este otthon, de tanú2 megijesztése céljából terhelt1 unokaöccse sörös üvegekbe benzint töltött és elindultak azokkal, hogy vegyenek még maguknak alkoholt. Ő mondta a többieknek, hogy az üvegeket ne dobják be a házba, csak a falnak dobják. Ezután elváltak terhelt1 unokaöccsetől és – mivel Terhelt2 azt állította neki, hogy nem ő találta el az ablakot – arra jutott, hogy az üvegcsörömpölés, amit hallott, amiatt lehetett, mert terhelt1 unokaöccse mégis bedobta a sörösüveget az ablakon. Hangsúlyozta, hogy ő a nyolc évig tartó fogvatartását követően nem járt a volt élettársa otthonában, így nem volt arról tudomása, hogy az belülről hogy néz ki, abban az ott lakó személyek hol tartózkodhatnak. Arra is felhívta a másodfokú bíróság figyelmét, hogy tanú9 és tanú5 tanúk elfogultak, mivel ők terhelt1 unokaöccse édesanyja és mamája, ezért tettek rá terhelő vallomást, továbbá terhelt1 unokaöccse célja az volt, hogy az ő élettársát és házat megszerezze. Előadta még, hogy a rendőrségen tett vallomását befolyásolta az, hogy azt megelőzően stroke-ot kapott, nem fogalmazott pontosan, ő tanú2t akarta megleckéztetni. Mindezek alapján ügye pozitív elbírálását kérte a másodfokú bíróságtól.

[5] A II. rendű vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben a védőbeszédében előadottakat fenntartva kifejtette, hogy álláspontja szerint a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból tévesen következtetett a bűncselekmény elkövetését tagadó II. rendű bűnösségére, mivel az nem állapítható meg minden kétséget kizáróan. A védő kifejtette, hogy a II. rendű vádlott vallomásával szemben kizárólag az ellentmondásos terhelti vallomások állnak rendelkezésre közvetlen bizonyítékként, a többi közvetett bizonyíték, amelyeket nem lehet kellő súllyal a II. rendű vádlott terhére értékelni. A bíróság helytelenül következtetett a II. rendű vádlott bűnösségére, ölési szándékára vonatkozóan. Továbbá nem kellő nyomatékkal értékelte a javára az igazságügyi elmeorvos szakértő megállapítását a befolyásolhatóságára vonatkozóan, illetőleg a büntetés kiszabása során az enyhítő körülmények sorában. A bíróság által alkalmazott joghátrány nem felel meg a büntetéskiszabási elveknek, és a belső arányosság támasztotta kritériumoknak, nem igazodik a bűnösség fokához és a védő szerint jelentősen eltúlzott. A törvényszék a vádlott vonatkozásában fennálló enyhítő körülményeket sem vette figyelembe kellő nyomatékkal, a védői álláspont szerint a vádlottnak fel nem róható időmúlás további enyhítésre alapot adó körülményként értékelendő. A védő hivatkozott arra is, hogy az irányadó kollégiumi állásfoglalás szerint minden esetben egyedileg kell vizsgálni a szándékot, a szándékosságot és a tudattartamot, valamint a cselekmény célját, okát. A bíróságnak mérlegelnie kell a vádlott cselekvősege körében az igazságügyi szakértő által tett megállapításokat. Mindezek alapján a védő elsődlegesen a védence felmentését, másodlagosan pedig a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[6] A II. rendű vádlott is írásban indokolta fellebbezését. Ebben előadta, hogy a terhére rótt bűncselekményt elkövette, azt megbánta és szégyelli magát miatta. Ő a sértettekkel szemben sem haragot, sem bosszúvágyat nem érzett, a bűncselekményt amiatt követte el, mert Terhelt1 megfenyegette, hogy ha nem megy vele, akkor őt is megöli, megfélemlítésből még benzint is locsolt mellé, azt pedig tudta, hogy az I. rendű vádlott ittas állapotban agresszívan szokott viselkedni. Ezt a körülményt az eljárás korábbi szakaszaiban azért nem említette, mert Terhelt1 ezzel kapcsolatban is megfenyegette, hogy megöli, ha beszél róla. Hangsúlyozta, hogy ő nem egy egészséges, ép elméjű ember, emiatt a vele szemben kiszabott büntetés még súlyosabbnak minősül, továbbá a Btk. 15. § c) pontjának alkalmazásával a büntetése nagymértékű enyhítését kérte a másodfokú bíróságtól.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.834/2022/27. számú átiratában kifejtett álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. Hatályon kívül helyezésre okot adó relatív, vagy feltétlen hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Az elsőfokú bíróság az érdemi döntéshozatalhoz szükséges bizonyítási eljárást teljeskörűen lefolytatta, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta, számba vette. Azokat okszerűen, az észszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor a megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést. Az elsőfokú bíróság tehát az ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg, az mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hibáktól és hiányosságoktól, így a felülbírálat alapját képezi és a másodfokú eljárásban is irányadó. Hangsúlyozta, hogy a törvényszék az

ítéletében kifejtette, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, vagy éppen miért vetett el mérlegelési jogkörében eljárva. Az indokolási kötelezettségének tehát eleget tett, a bizonyítékok értékelése is a jogszabályi követelményeknek megfelelő. Okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére és a cselekményeik jogi minősítése – az emberölés bűntettének kísérlete tekintetében mind a négy minősítő körülmény megállapítása – is törvényes. Helyes a bírósági szakban lefolytatott bizonyítás eredményeként a rongálási cselekmények vádtól részben eltérő minősítése is. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében értékelhető tényezőket a bíróság csaknem maradéktalanul feltárta, további súlyosító körülmény, hogy az I. rendű vádlott egyben különös visszaeső is. A feltárt büntetéskiszabási tényezőket a bíróság a súlyuknak megfelelően értékelte. Érvelése szerint a vádlottak terhére rótt cselekmények tárgyi súlyához igazodó, tetartányos és a büntetési célokat is megfelelően szolgáló végrehajtandó fegyházbüntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki mindkét vádlottal szemben, amelyek tartama a bűncselekmények tárgyi súlyára és az elkövetők társadalomra veszélyességére figyelemmel eltúlzottnak semmiképpen nem tekinthető. A vádlottakkal szemben kiszabott 20, illetve 15 év szabadságvesztés szükséges és ugyanakkor elegendő is a büntetési célok érvényre jutásához. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit is törvényesnek tartotta. A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[8] Az I. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezése irányát és annak indokolását változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy emberölés bűntettének kísérletét támadja, hiszen a rongálást a vádlott elismerte. Jogi álláspontja szerint a vádlott tudattartalma, szándéka alapján terhére a felfegyverkezve elkövetett garázdaság bűntette állapítható meg, hiszen senkit nem akart megölni, számára mindez játék volt. Ráadásul úgy tudta, hogy a sértettek nem tartózkodnak otthon. Nincs olyan külvilágban megjelenő tény, amelyből a vádlott ölési szándékára lehetne következtetni. A tüzszakértői vélemény is abba az irányba mutat, hogy a vádlott nem kívánta a sértettek halálát, hisz senki nem volt közvetlen veszélyben, miután kimenekültek az házból. A vádlott eshetőleges szándékára sem lehet következtetni a személyiség jellemzőire, így az érzelmi labilitására, érzelmi, indulati állapotára, alacsony iskolázottságára tekintettel. Mindezek alapján eltérő minősítés megállapítását tartotta indokoltnak. Másodlagosan az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel, kiegészítve a vádlott fokozatosan romló egészségügyi állapotával, a büntetés jelentős mértékű enyhítését indítványozta.

[9] A II. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezése indokolását és a törvényszék előtt mondott perbeszédét fenntartva kiemelte, hogy a bizonyítékok felülmérlegelése nélkül a vádlott javára kell értékelni azokat a bizonyítékokat, amelyek azt igazolják, hogy nem volt emberölési szándéka. Így különösen az igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt, amely szerint a II. rendű vádlott befolyásolható, irányítható. Utalt arra, hogy amennyiben a felmentésre irányuló indítványnak nem ad helyt a másodfokú bíróság, úgy a belső arányosságra figyelemmel enyhébb büntetést szabjon ki a II. rendű vádlottal szemben.

[10] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán kiemelte, hogy nem akart embert ölni, a cselekményt megbánta. Hangsúlyozta, hogy tudta, hogy Tanú1 sértett és kislefia nem tartózkodnak otthon.

[11] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak megbánását hangsúlyozta és kiemelte, hogy senkit nem akart megölni, a kiszabott büntetést eltúlzottnak tartotta.

[12] A vádlottak és a védőik által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1), (2) és (4) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[13] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlottak nem ismerték el a bűnösségüket és nem mondtak le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlottak és a védők az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlottak, a kihallgatott tanúk és az igazságügyi szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[14] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottakat. Az I. rendű vádlott a nyomozás során tett első gyanúsítotti kihallgatása alkalmával beismerő, és egyben a II. rendű vádlottat is terhelő vallomást tett, míg a II. rendű vádlott a nyomozás során nem tett vallomást, kézzel írt panaszbeadványában arra utalt, hogy nem volt jelen, mivel dolgozott, majd folytatódó gyanúsítotti kihallgatásai alkalmával azt hangsúlyozta, hogy ugyan jelen volt, de nem ő dobta be a Molotov-koktélok, az I. rendű vádlott csinálta, nem ő követte el a cselekményt. A tárgyaláson mindkét vádlott a rongálás tekintetében ismerte be bűnösségét, míg az emberölés büntetnének kísérlete vonatkozásában azt hangsúlyozták, hogy senkit nem akartak megölni, csupán a sértettek megijesztése, tanú2 megleckéztetése volt a cél. A II. rendű vádlott élt a vallomástétel megtagadásának jogával, az I. rendű vádlott előző, valamint a tárgyaláson írásban csatolt vallomásait tartotta fenn. Érdemi védekezése szerint a II. rendű vádlott dobta be a sértett ablakát, és csak azért hagyta el a helyszínt, mert látta, hogy a szomszéd a sértettek segítségére sietett, és éppen Tanú1 sértett fenyegette meg őt több alkalommal, hogy el fogja vitetni, ha nem vele fog élni. A vádlottak érdemi védekezésének ellenőrzése és a tényállás

tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú1 és tanú2 sértetteket, továbbá tanú5t (korábbi II. számú tanút), törvényes képviselő1-t, a II. rendű vádlott törvényes képviselőjét, tanú9t, az I. rendű vádlott sógornőjét, a IV. számú tanút, aki az I. rendű vádlott unokaöccse, az I. számú tanút, továbbá tanú3t, a szomszédot, és a Be. 527.§ (2) bekezdés b) pontja alapján felolvasta tanú8 tanú nyomozati vallomását. Ezen túlmenően a törvényszék meghallgatta az igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértőket, valamint az igazságügyi tűzvédelmi szakértőt, akik írásban beterjesztett szakvéleményeiket fenntartották. szakértő2 tűzvédelmi szakértő a tárgyaláson eloszlatta azokat a kételyeket, amelyek alapján a közveszély okozása büntettének megállapítására nem kerülhetett sor, hiszen a szakértő szerint csak az épületen belül lakók voltak veszélyben, ha a tűz tovább terjedése megtörtént volna, a szomszédos házakat, épületeket, személyeket és vagyontárgyakat nem veszélyeztette volna. Ezen túlmenően a törvényszék ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává a további szakértői véleményeket, valamint a releváns nyomozati iratokat, különösen a szemléről készült jegyzőkönyveket, a tűzeseti helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság összefoglaló jelentését, a genetikai szakértői véleményeket, és a vagyontárgy szakértői véleményt.

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete [23]-[122] bekezdésében ismertette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlottak bűnösséget részben tagadó vallomásával szemben az ítéleti tényállást miért a következetes, egybehangzó sértetti és tanúvallomásokra, valamint az azokkal egybecsengő szakértői véleményekre, különösen a tűzvédelmi-, a vagyontárgy-, az elmeorvos szakértői véleményekre és a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozataira, valamint a szemlejegyzőkönyvek és jelentések tartalmára alapította. A törvényszék ítélete indokolásában feltárta a vádlottak vallomásaiban rejlő következetlenségeket, önellentmondásokat, ahogyan azt is, hogy miként igyekeztek a felelősséget egymásra hárítani. E következetlen védekezésekre figyelemmel logikusan indokolta meg, hogy miért a korábban felsorolt bizonyítékokra alapítottan állapította meg a történeti tényállást. A bizonyított tényekből logikai úton további tényekre helyesen vont le következtetést. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [9]-[21] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[16] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[17] Az eltérő tényállás megállapítására és a vádlottak felmentésére, valamint az eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

[18] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlottak és védők fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, ezért a bizonyítékok

újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[19] Az elsőfokú bíróság az általa megállapított megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére és a cselekményeik jogi minősítése is törvényes.

[20] A vádlottak maguk is azt hangsúlyozták, hogy céljuk az volt, hogy megleckéztessék a sértetteket és a védők érvelése szerint ezek a vallomások cáfolják az ölési szándékot. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint viszont, ha ez is volt a célzat, ez nem zárja ki az emberölés tekintetében az eshetőleges szándék megállapíthatóságát.

[21] Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy szándékos emberölés esetén az elkövető tudatának át kell fognia, hogy cselekménye okozatosan a passzív alany halálához vezethet, amelyet kívánva vagy abba belenyugodva valósít meg. A törvényszék az emberölésre irányuló szándék vizsgálata körében helyesen vette figyelembe a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásait, és azoknak megfelelően az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapotra a tárgyi és alanyi tényezőkből, azok elemzéséből vont le helytálló következtetést. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a vádlottak önhibájukból eredő ittas állapotban történő elkövetése miatt a III. Büntető elvi döntésre is figyelemmel a minősítés körében a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a bűncselekmény elkövetési körülményeinek elemzése alapján miként lenne az minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén. Ezt pedig csak a cselekmény tárgyi oldalának beható vizsgálata alapján lehet elbírálni. A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság ítéletének [123]-[162] bekezdésében részletesen kifejtett jogi álláspontját. Az általa kellő részletességgel ismertetett és elemzett objektív és szubjektív tényezők összességében azt igazolják, hogy a vádlottak tudatában legalább eshetőlegesen felmerült, hogy a tűz előidézése az általuk szakszerűen elkészített Molotov-koktélok sértetti ingatlanba juttatása az ott lehetségesen keletkező tűz folytán áttérjedhet a bútorokra, akár az általuk tudottan bent tartózkodó sértettek életét veszélyezteti, halálát is okozhatja, amibe legalábbis belenyugodtak, amikor a Molotov-koktélokot begyújtották, célzottan az ingatlanra dobták, majd elmenekültek a helyszínről, a véletlenre bízva a bent lévők sorsát. A vádlottak a lehetséges következményekkel szemben közömbösen viselkedtek (szándékosan szabadították el a tüzet, amit meg sem kíséreltek megfékezni, ehelyett a helyszínről elsiettek), azaz belenyugodtak abba, hogy a halálos eredmény bekövetkezzon.

[22] A vádlottak terhére rótt élet elleni bűncselekmény kísérlete négyszeresen minősül. A törvényszék pontosan feltárta a minősítő körülmények megállapíthatóságát megalapozó tényeket és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak tudata e tényeket is átfogta, azaz tisztában voltak több sértett, köztük a kiskorú személy ingatlanban

tartózkodásával, azzal, hogy az elkövetés időpontjára figyelemmel ők már alhatnak is, ismerték a Molotov-koktélok veszélyes eszköz jellegét, tisztában voltak azzal, hogy azok használata tüzet keletkeztet, továbbá tisztában voltak a tűz, mint elemi erő természetével, szervezetre gyakorolt hatásaival, azzal, hogy a tűzhálál közismerten az ölési cselekménnyel általában együtt járó átlagos szenvedést lényegesen meghaladó szenvedéssel jár.

[23] A vádlottak tehát azzal a magatartásukkal, hogy a három sértett által lakott ingatlanra Molotov-koktélokot dobtak, amelyek közül egy Tanú1 sértettl és kisfia, a 8 éves Baranyi Tanú1 sértett gyermekel által lakott szobába becsapódott és tüzet okozott, ami elől mindhárom sértett önmentés folytán menekült meg, megvalósították a különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére, tizennegyedik életévét be nem töltött személy és védekezésre képtelen személy sérelmére társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérletét [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d), f), i) és j) pont].

[24] A vádlottak terhére megállapított vagyon elleni bűncselekmények minősítése is törvényes. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlottak tudata átfogta, hogy a begyűjtött Molotov-koktélok sértetti ingatlanra dobásával a számukra idegen ingatlan, illetve a benne lévő vagyontárgyak a keletkező tűzben megrongálódhatnak vagy akár meg is semmisülhetnek. A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy az ingatlanra négy Molotov-koktélt dobva abban tüzet okoztak, amely megrongálta, illetve megsemmisítette az ingatlan egy részét és ezzel tanú2nak 363.900 forint, míg tanú1 sértettnak 204.400 forint kárt okoztak, megvalósították tanú2 sérelmére a nagyobb kárt okozó rongálás büntettének kísérletét [Btk. 371. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] – hiszen megvolt a lehetősége annak, hogy az ingatlanban nagyobb, 500.000 forintot meghaladó kár keletkezzen, amelynek elmaradása nem a vádlottakon múlt –, míg Tanú1 sértettl sérelmére a kisebb kárt okozó rongálás vétségét [Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont], mint társtettesek.

[25] Az I. rendű vádlott és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos, míg a II. rendű vádlottnak és védőjének ugyancsak enyhítést célzó fellebbezés megalapozott.

[26] A Budapest Környéki Törvényszék ítélete [163]-[185] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető bűnösségi körülményeket.

[27] A minősített emberölés büntettét a Btk. tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel bünteti. A rongálás büntette három évig, a rongálás vétsége egy évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. A Btk. 81. §-ában a halmazati büntetés számítására és arra figyelemmel, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, a jelen ügyben a középérték a többszörös visszaeső I. rendű vádlott tekintetében 17 év 6 hónap $[(10+25):2]$, míg a II. rendű vádlott tekintetében 17 év $[(10+24):2]$. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék, amikor az I. rendű vádlott tekintetében a többszörös visszaesői minőségére, az ő bűnbe vivő szerepére, arra, hogy a jelen ügy sértettjei

terhére korábban is követett el bűncselekményeket és hogy erőszakos bűncselekmények miatt is volt korábban elítélve, a középértékűtől eltérő mértékben, a súlyosító körülmények túlsúlyára, illetve a speciális és generális prevenciók célokra tekintettel az I. rendű vádlottal szemben 20 év fegyházbüntetést szabott ki.

[28] A II. rendű vádlott vonatkozásában a fellebbviteli bíróság a nyomatékos enyhítő körülmények – részbeni beismerő vallomás, a rongálás tekintetében bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás és megbánó magatartás, enyhe fokú értelmi fogyatékoság, bűncselekmény elkövetésébe sodorható, befolyásolható személyiség, aki az I. rendű vádlott nélkül nem követett volna el bűncselekményt, hogy az élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradt és a kísérlet távoli – számára és súlyára figyelemmel kiszabott 15 év fegyházbüntetést eltúlzottnak tartotta, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 13 év fegyházbüntetésre enyhítette.

[29] Az elsőfokon kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama mindkét vádlott esetében igazodik a kiszabott büntetések mértékéhez a Btk. 61. § (1) bekezdésére és a Btk. 62. § (1) bekezdésére figyelemmel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az így kiszabott fegyházbüntetés és a hozzá igazodó mértékben alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen mindkét vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához, így szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[30] Ugyanakkor a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb – a végrehajtás fokozatára, a feltételes szabadság kizártságára, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó – rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla – helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezést az ügyiratok alapján helyesbítette, miután észlelte, hogy azt a törvényszék pontatlanul tüntette fel.

[31] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

[32] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során a vonatkozásában kirendelt védői díjként felmerült bűnügyi költség megfizetésére, míg a II. rendű vádlott tekintetében kirendelt védői díjként felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

[33] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. november 20.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.B.93/2022/77. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.218/2024/28. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2024. november 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. november 20.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..